

İçim O Kadar Acıyor ki

– kamil-erbil · 08 Mart 2025

İÇİM O KADAR ACIYORKİ

Babam çalışmak için Almanya'ya gelmiş. Bir müddet sonrada annemi yanına almış. Ben Almanya'da dünyaya gelmişim. Tahsilimi orada yaptım. Ana okulundan sonra gittiğim okulun son sınıfında notlarım gayet iyi olduğundan Üniversiteden önceki mesleğe yönlendirme bakımından en iyi okul tarafından okulumuzdan buraya başvuru yapan 14 kişi arasında seçilen iki kişiden biriydim.

Bu okulu da iyi bir dereceyle bitirdikten sonra Hukuk Fakültesinde öğrenimime devam ettim. Hukuk fakültesinde okurken lise dönemimizde çok iyi arkadaş olduğumuz kız arkadaşım da Hukuk fakültesine girmişti. Zamanla arkadaşlık daha farklı yöne kaydı. Birbirimizden hoşlanıyorduk. Mezun olmamıza bir dönem kaldığında kız arkadaşım bir gün yanıma geldi ;

-Ben hamileyim ! dedi.

Nasıl cevap vereceğimi,ne yapmam gerektiğini bilemedim. Şaşkın bir şekilde,

-Nasıl yani ? diyebildim.

-Anlamadın galiba,hamileyim !

Kendimi boşlukta hissediyordum. Sanki tüm dünya üstüme geliyor,beynim uğulduyordu.

-Aldırmayı hiç düşündün mü ? diyebildim.

-Ne yani,sen şimdi çocuğu aldırمامamı söylüyorsun ?

Cevap veremedim. Sadece iki elimi yana açarak vücut diliyle bir şeyler söylemeye çalıştım.

-Ben sevineceğini sanmıştım. Bakıyorumda sevinmek şöyle dursun hamile kaldığım için neredeyse beni azarlıyacaksın...

-Hayırlısı olsun diyebildim.

Kız arkadaşımın ailesi oldukça varlıklı biriydi. Onlarda Türkiye'den Almanya'ya gelmişlerdi. Şu anda birkaç şirket sahibiydiler. Benim ailem ise orta halliydi.

Bu ilişkiden ne benim ailemin nede kız arkadaşımın ailesinin haberi vardı.

Kız arkadaşım kendine ait bir evde ailesinden ayrı yaşıyordu.

Uzun uzun konuştuktan sonra kız arkadaşım tüm ısrarlarıma rağmen bebeği

Dünyaya getirmeye karar verdi.

Bir zaman sonra kız arkadaşımı göremez oldum. Yaptığım tüm araştırmalarıma rağmen nerede olduğunu bulamadım. Ailesine de gidip sordum. Sadece yakın arkadaşları vasıtasıyla ailesine sordurduğumda, onun bir müddet için Amerika'ya

Gittiğini öğrendim. Kız arkadaşımın hamile olduğundan benden başka hiç kimsenin haberi yoktu.

Okulu bitirdim,Avukat oldum. Ama ne yapsam kız arkadaşım aklımdan çıkmıyordu. Ne yaptıysam nerede olduğunu öğrenemedim.

Yaklaşık bir yıl sonra bir gün iş yerimde iş konuşması yaparken sekreterim telefonla bir hanımın aradığını

, arayan bu hanımın konuşacağını çok önemli olduğunu söylediğini söyledi. Bağlamasını söyledim. İş konuşmamı da kısa kestim.

Aylarca aradığım kız arkadaşım.

-Benim !

-Neredesin ? aylarca seni aradım bulamadım!

-Bulamazdın. Güneyafrika'daydım. Çocuğumu doğurmaya gittim.

-Eeee...

-E' si... doğurdum...

Başım dönmeye başladı.Sesim soluğum kesildi. Sanki küçük dilim boğazıma kaçtı nefes alamıyordum.

Zorlukla,

-Anlatsana...

-Neyi anlatayım.? Seni aramamın sebebi bir çocuğumuz oldu.

-Kızımı oğlanımı?

-Senin için fark edermi?

-Niye fark etmesin, ben baba olmadım mı ?

-Senin şu anda bilmeni istediğim şey sadece bir çocuğunun olduğunu bilmen.

-Ne demek yani?

- Onu bunu bilmem sadece bilmen gereken bu. Bak şimdi beni iyi dinle; bizim ilişkimizden benim ailemin haberi yoktu. Hamileliğimden de haberleri yoktu. Onun için bir müddet uzak bir yere uzunca bir tatile çıktığımı biliyorlar. Ama onlara gittiğimi söylediğim ülkede değilim.

-Eeeee...

-Lütfen sadece dinlermisin ? Ben çocuğumu doğurdum ama onu yanıma almayacağım.

-Neeee ?

-Ya dinle yada telefonu kapatıyorum.

-Tamam tamam...

-Onu burada bir bakım evine verip Almanya'ya döneceğim. Her ay onun bakım giderlerini karşılayacağım. Döndükten sonrada seninle konuşup senin tarafından ne yapılması gerektiğine karar vermen gerekecek.

-Ne diyorsun sen ?

-Kapatıyorum.

Telefonu kapattı. Sırt üstü kanepeye uzandım. Sekreterime akşama kadar hiç telefon bağlamamasını,hiç kimseyle görüşmeyeceğimi söyledim.

Bir müddet sonra kız arkadaşım geldi. Bir yerde oturup uzun uzun konuştuk. Bir oğlum olmuş. Kız arkadaşım, bizim hiçbir zaman bir araya gelmemizin mümkün olmadığını, içinde benimle ilgili hiçbir sevgi kırıntısının olmadığını söyledi.

Kız arkadaşım doğan bu çocuğumuzu yok sayıp kendine yeni bir yaşam kurmaya çalıştığını, bu çocuğu alıp bakmasının hiç mümkün olmadığını, bu genç yaşında çocukla uğraşamayacağını söyledi. Benden bu çocuğu alıp yetiştirebileceğimi, ama kendisinin bu işin içinde kesinlikle olmayacağını söyledi.

Aileminde haberi olmadığı annesi olmayan çocukla nasıl bir yaşam kurabilirdim. Kız arkadaşım ayağa kalktı, neye karar vereceksem iki ay içinde kendisini aramamı, eğer çocuğu alıp sahip çıkıp bakmağa niyetim yoksa bu zaman dan sonra çocuğu bakım evinde alıp devlet yetiştirme yurduna vereceğini söyleyip yürüdü gitti.

Daha sonra ne ben kız arkadaşımı aradım ne de o beni aradı.

Bir gün gazetede kız arkadaşımın yine kendileri gibi zengin bir ailenin oğluyla evlendiğini okudum. Hiç göremediğim oğlumla aramda artık tüm bağlar böylece yok olmuştu.

Ne yaptım bir daha konuşma fırsatımız olmadı. Ne yaptım oğlumun nerede olduğunu bir türlü öğrenemedim.

Aradan yıllar geçti. Bende evlendim,çoluk çocuğa kavuştum ama hiçbir zaman yüzünü bile görmediğim oğlumun nerede olduğunu öğrenemedim. Eşimede durumu evlenmeden önce olduğu gibi anlattım. Eşim bu durumu olgunlukla karşıladı. Yalnız bana, nasıl bulamazsın diye sordu. Bende sadece, bulamadım işte diyebildim. Eşim belki ikimiz buluruz dedi. Eşimlede yıllarca aradık ama hiçbir ip ucuna dahi erişemedik.

Kız arkadaşım da eşimle birlikte düğünden sonra Kanada'ya yerleşmişlerdi.

İçim o kadar acıyordu ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Artık ben ve eşimde emekli olmuş torunlarımızla vakit geçiriyorduk. Ama içimdeki çocuğumun hasreti günden güne artıyordu.

Zaman zaman torunlarımızı yakınımdaki çocuk bahçesine götürüyorduk. Onlar salıncaklara,kaydıraklara binip eğlenirken benim aklım hep ondaydı.

Yine bir gün eşimle şöyle bir dolaştıralım, bizde temiz bir hava alalım diye evden çıkıp ağaçlık yolda ilerlerken eşim,

-Gel şu banka oturalım biraz dinlenelim dedi.

Oturduk.

-Merhaba

-Merhaba.

Baktım 35-40 yaşlarında bir erkek. Yanındaki bayanı gösterip,

-Eşim dedi.

Bende eşimi gösterip,

-Eşim dedim.

-Yanınıza oturabilirmiyiz ?dedi.

Biraz kenara çekildik onlarda yanımıza oturdular.

-Sizin arkanızdan geliyorduk. O kadar dalgındınız ki, eşinizin söylediklerine sadece başınızı sallayarak cevap veriyor gibiydiniz ama eminim eşinizin ne söylediğini dahi duymuyordunuz.

-Türkmüsünüz? diye bildim.

-Sayılır dedi.

-Sayılır ?

-Annem türkmüş babamda Avusturya'lıymış. Onun için sayılır dedim. Çoluk çocuk yokmu ?

- Var ...

-Var derken çok derine daldınız amca.

-Boş ver be evlat.

-Amca sen çok dertlisin ben iyi bir dinleyiciyim anlatırsan dinlerim.

Biz bu adamla konuşurken hanımlarda kendi aralarında sohbete dalmışlardı.

-Gel evlat biz şu yandaki banka geçelim.

-Geçelim amca.

Burada tanıdığım bu yabancıya içimi tüm samimiyetimle açmanın hiçbir zararı olmayacağını düşünerek olanları ta baştan itibaren anlattım. Adamcağızın sanki boğazı kurumuştı. Hiçbir şey söylemeden anlattıklarımı büyük bir dikkatle dinledi. Hiçbir şey söylemedi. Bir müddet ne ben ne de o konuştu.

Yavaş bir sesle,

-Bayağı dertliymişin amca. Allah sabır versin sana dedi.

Eşine dönüp,

- Gidelim mi hayatım ? diye sordu.

Bizde eşimle kalkıp yürümeye başladık ama onlar daha hızlı yürüyüp gözden kayboldular.

Kadın eşine dönüp,

-Babanı nasıl buldun ?

-Şu masaya oturalım mı hayatım?

-Babanı nasıl buldun dedim cevap vermedin?

-Baba...Baba... Ben bu kelimeyi hayatımda hiç söylemedim. Bir anne ve baba kelimesini sahiplerine söylemeyi ne kadar isterdim bilemezsin.

-İyi işte babanı yıllarca aradıktan sonra buldun işte.!

-Evet buldum ! Yıllarca ara tara seni hiç aramayan anneni Kanada'da bul kadına allem edip kallem edip yerini öğren, babanı bul ondan sonrada günlerce bu adamı takip et bir bankın üstünde on dakikada her şeyi öğren. Ondan sonrada oradan kaçır gibi ayrıl. Sen olsan ne yapardın?

- Hayatım, babanı kendi haline bırak. Bu adam vicdan azabıyla kavruluyor.

Şimdi gerisi sana kalmış artık.

Kamil ERBİL